הלוקח עובר חמורו פרק ראשון בכורות ט.

לכי בליעי. מים שבאוקיינוס שבולעים כל מימות שבעולם שנופלין בו ומבילין לותם עד תהום ופולטות לותן והיינו דכתיב (קהלת ח) והים אינו מלא: **מעני.** מעונים ושפלים לפי שלא היו נאלצים: **איקצו.** העיזו ודכרו קצות [1] את המלך כשהריחו ריח מרלס שבורים להיות קרוכים לארלס: **כתיגדא.** כבלי. ל"א כתיגארא חכית: **דשמוע כספייהו.** נשמעו [2] שכמם: **וכלו ואזול.** גלו והלכו לגלבדון: **מתני' נותן טלה אחד לכהן.** בפדיון דממה נפשך חד מיניהו בכור שפטר את הרחם: **זכר ונקבה.** ואין יודע אם [3] זכר תחלה והרי הוא בכור או נקבה ילאתה תחלה ואין כאן [4] בכור: **מפריש טלה.** משום ספק ומפקיע עליו קדושת פטר חמור: **והוא לעצמו.** שהוא בעצמו יאכל הטלה ולא יתננו לכהן דכהן הוי מוליא מחבירו ועליו הראייה להביא עדים שהזכר יצא תחלה ואיסורא ליכא דאפי' פטר חמור גמור שפדאו בשה אין קדושה לא בו ולא בפדיונו דקדמני בתמיתין ואם מת נהנה בו אלא גזל הוא דאיכא אם אינו נותן את הטלה לכהן [5] דממונא הוא והכא ליכא גזל דספק הוא: **שני חמורים כו' וכו' ונקבה נותן טלה** [6] **לכהן.** בשביל הזכר: **או שני זכרים ונקבה.** דחדא ילדה זכר וחדא ילדה זכר ונקבה: **נותן טלה אחד לכהן.** דהא איכא חד זכר ודאי כבור ואיתיך דהוי ספק דשמא הנקבה יצאתה תחלה מפריש טלה והוא לעצמו: **שני זכרים ושתי נקבות.** ספק הן דשמא כל חד וחד ילדה זכר ונקבה ושמא [7] נקבות יצאו תחלה הילכך אין כאן לכהן כלום אלא מפריש עליהן שני טלאים לאפקועי איסוריהן והן לעצמן: **אחת ביכרה וכו' וכו' ונקבה מפריש טלה והוא לעצמו.** דשמא אותה שלא ביכרה ילדה את הנקבה: **שנאמר ופטר חמור תפדה בשה.** מרישא קאי כלומר מנא לן דפדיון פטר חמור בשה שנאמר ופטר חמור תפדה בשה: **זכר ונקבה.** בין שה זכר בין [8] נקבה: **ופודה בו פעמים הרבה.** שאם חזר כהן ונתנו לו לישראל ויש לו פטרי חמורים יכול לפדותן בו: **נכנס בו.** מפרש בגמ' (יח.): **גמ' מאן תנא.** דתמורה שלא ביכרה וילדה שני זכרים לתינו נותן לכהן אלא חד טלה: **דלא כר' יוסי הגלילי.** דתמרינן לקמן בפ' הלוקח עובר פרתו (דף יח.) רחל שלא ביכרה וילדה שני זכרים ר' יוסי הגלילי אומר שניהם לכהן דתפסה לגמרם שניהן יצאו כאחד ושניהן בכורות: **שאני הכא דכתיב.** גבי רחל: **הזכרים לה'.** דמשמע שניהם אבל בפטר חמור דלא כתיב ביה הזכרים ל"ג תפסה לגמרם לא קדשי: **ולימר מינה.** בכור בהמה טמאה מבהמה טהורה: **הא מיעט רחמנא הזכרים.** ה"ל יתירה משמע זו ולא אחרת: **כשלמא לר' ירמיה דלא מוקי לה כרבי יוסי** [9]. דקמפרש טעמא דתמתיתין משום (טעמא) דלא תפסה לגמרם שלא יצא ראש האחד מחלה דהוי פטר רחם היינו דלא קתני בתמתי' יצאו שני ראשיהן כאחד כי היכי דאני לקמן בפיקרין (דף ח.). גבי מילתיה דרבי יוסי הגלילי דהא לא תפסה: **אלא לאביי.** דתפסה לגמרם וטעמא משום מיעוט הזכרים ליתי ויצאו ראשיהן כאחת דשמעינן מינה רבותא: **ועוד תניא.** בהדיא דתפי' בבהמה טמאה אמר נמי רבי יוסי שניהן לכהן: **בקדושת הגוף.** בבהמה טהורה: **אלא משום שנאמר הזכרים.** בבכור בהמה טהורה דשמעינן מינה דתפסה לגמרם אמר ה"ה לפטר חמור:

ליתא

בי בליעי. פי"ה מי אוקיינוס [10] שבולעות כל מימות שבעולם ופולטות אותן דרך תהום דכתיב והים אינו מלא וקשה דבסמוך קאמר שדינהו בתיגרא [11] שם כלי ושוב היאך יורדין לתהום ואי [12] מפרש גומא או מרץ ניחא ותמן מי בליעי שם מקום מדאמר [13] שם בי בליעי אית ביה תלתא צלמי חד מטי ידי' אריסיה חד אליביה בתרא דכולהו מחוי בידיה לאחוריה: **מאן תנא** א"ר ירמיה **דלא כר' יוסי הגלילי.** פי"ה מאן תנא [14] דתמרינן שילדה שני זכרים אינו נותן אלא חד טלה לכהן וקשה דבפרי' [15] דהכא אפי' ר"י הגלילי מודה מדלא קתני בתמתיתין ויצאו שני ראשיהן כאחד כדקתני בפרק שני (לקמן ח.). וכיון דלא ראינו שיצאו בבת אחת מסקת לא אמרי' בבת אחת יצאו אפי' לר"י הגלילי דלא שמיעא לן ולריך [16] לפרש דנהי דמסקת מודה ר' יוסי הגלילי דאין נותן לכהן אלא חד טלה מ"מ בספק מוטב טוב להחמיר בדבר ולהפרים טלה [17] שני לעצמו:

[18]**אמר** רב [19] (אשי) מין במינו אינו חוצץ. תימה בפ' בהמה המקבלת (חולין ע.) בעי כרכמו [20] אחותו והוליאתו מהו י"ל [21] הכא מקבת פנוי ליכא למימר טפי במינו אינו חוצץ אי נמי אחותו הוא אינו מינו טפי מאחיו עוד יש לומר דוקא משום דהוליאתו שמייבה אחותו בהוליאתו הוא דמספקא לן דדילמא הוא מילתא אבל אם לא מייבה להוליאתו מסיעת אלא הוא מילתא ומ"מ [22] [23]לאחיי דמוקי מתני' כר' יוסי הגלילי דאפשר לצמצם ואפ"ה אינו נותן כי אם טלה אחד לכהן משום דכמיב הזכרים אמאי לא [24] אמר כל שאינו בזה אחר זה בבת אחת אינו [25] ולא קדוש לא זה ולא זה וי"ל דלא מסתבר למימר הכי אלא בדבר אחלוי בתעשה כהוא [26] דקדש שני אחיות ותוהה שנשמטה על שמונים אלות [27] אבל קדושה הבאה מאליה לא אמר הכי ואע"ג דשיין למימר הי מיניהו מיתיתת הי מיניהו מפקת ואם תאמר מדקאמר נהי דא"ל לצמצם מילתא מיהא איכא מסמע דה"ק נהי דא"ל לצמצם ודין הוא שיקדש האחד לרבנן מילתא מיהא איכא ולא היה לו להיות קדוש משמע דאי הוה אפשר לצמצם היה אז קשה לן היאך קדוש בלא טעם [28] (פריך) [פריש] דלא אמר כל שאינו [בו'] בבת אחת כי' אלא בדבר אחלוי בדבור וי"ל דא"ל שאינו לצמצם ולהכי ניחא לרבנן שאין שניהן קדושין מטעם הזכרים כמו לרבי יוסי הגלילי דלא אפשר [29] למידרש להו הזכרים כיון דסכירא להו אי אפשר מכל מקום ליהוי מילתא: **זכר** ונקבה **מפריש טלה** [30] **לעצמו.** וא"ת לר' יוסי הגלילי [31] דאמר אפשר לצמצם אם יצאו שניהם בבת אחת אין הזכר קדוש [32] כפי מה שפי' לעיל [33] נקבה מוקמת ועוד תנן לקמן בפ' שני (דף ח.): זכר ונקבה אין לכהן כלום משמע דקאי אילאה ב' דאשיהן באחת דרישא שהנקבה מבטלת בכורת זכר שגם היא [34] פטרה בכורת רחם וא"כ סמוך מיעוט דבבת אחת למתלה דנקבות קודמות והוו להו הזכרים קודמים מיעוטא וי"ל [35]כדפריך לעיל [36] בספק מועט החמירו להפרים טלה לעצמו: **שתי** חמוריו **שלא בכרו וילדו שני זכרים נותן שני טלאים לכהן.** הכא ניחא דלאטריך לאשמועינן [37] אין פודה ואחר יפודה כל זמן שלא ניתן ליד כהן [38]כדפריך לעיל בפירקא (דף ד:[39]) אבל לקמן פ"ב דקתני כי האי גוונא גבי בכורות בהמה טהורה ליכא למימר הכי י"ל [40] קמ"ל לא תלינן להעמיד הממון בחזקת בעלים שהאחת ונעמה הוולד ואחת ילדה שני זכרים ומיהו לקמן פרק דנקט אחותו ונעמה מה שילדה מ"מ לא אגב דתנייה הכא תנייה התם מ"מ ליכא לפרש כל גווני ואע"ג דלא צריכי דקתני זכר ונקבה [41] נותן אחד לכהן דלא צריכא כלל:

שני זכרים ונקבה נותן טלה אחד לכהן. לכאורה [42] מפרש טלה אחד מספק לצעמו וכן מוכח לקמן פרק שני (דף יח:) דגבי שני זכרים ונקבה [43] אחד לו ואחד לכהן [44](דמוכח) משום דקדישת בכור תלה על שניהם וכן פי' [45] בקונטרס מפרש עוד טלה והוא לעצמו: לאפקועי

מסורת הש"ס

א) [לעיל ד:]. ב) [לקמן יח. יח. שבועות לב. יומא יט. מח.]. ג) שם נקבה ל"ח. ד) [כן לישנא בפנינו דהכא בגירסת הע"ין]. ה) דתמורה שילדה ל"ח. ו) שיין לש"נ. ז) ל"ל מ"ז. ח) זוכר ר' יהודה שם. ט) ל"ל. י) [קדושין ב:]. כ) [מנחות עח:]. ל) שפירשתי לעיל דנקיבה ל"ק. מ) ל"ל כדפירשתי לעיל בפיקרין דף ד ע"ב ל"ק. נ) ר"ה ופורה. ס) נותן הזכר לכהן ל"ק. ע) מוסה דמפרש כי יכן לקמן כלל"ל ל"ק. פ) ל"ל מ"ז.

הגהות הב"ח

(א) גמ"א כי מטי לבי בליעי אית ביה תלתא צלמי וכו' כלאיים מתיפות: (ב) שם אייתי הנהו מיא: (ג) שם מתסה מין כאן לכהן כלום וכו' וילדו שני כו' ופורה: (ד) הגס' ר"ה כי בליעי וכו' ולו הוה מפרש וכו' ויתקן שמו כי בליעי הס"ד והסאר שיין לגמרא:

רבינו גרשום

הרי החזיר להם תשובה כל ששאלוהו ונצחם ואייתיהו לספינתא כל חד וחד בבתיה: כי מטא לבי בליעי. מקום שיש בים שבולעין מים אחרים ואיכא דאמרי היינו בארה של מרים: דהוו מעני. כמי שגלה ממקומו ולא היה להם מענה לשון: אקשו לאפי מלכא. כשהרגישו עמדם נגה לבן על עפרתן ואקשו לאפי מלכא והיו משיבין דברים לפני המלך בגאוה: א"ל. לר' יהושע כל דבעית עביד בהו: שרנהו בתיגרא. כללי בכר גדול: עד דשמיט כתפיה. מיניייהו וכלו ואזיל: חמורו שלא בכרה. שמעולם לא ילדה אלא עכשיו וילדה כ' זכרים: נותן טלה א' לכהן. בשביל פדיון אותו שיצא תחלה: ואם ילדה זכר ונקבה ואינו יודע איזה יצא ראשון אי הזכר שהוא קדוש בבכורה מפריש טלה אחד כדי להפקיע קדושת בכור ספק להפקיע איסורו: והוא. אותו טלה יהיה לעצמו של ישראל ויהיה חולין גמור ומותר לאוכלו מיד משום דאמרינן המוציא מחברו עליו הראיה וכיון שהכהן אינו יכול להביא ראיה שהזכר יצא ראשון הלכך הוא לעצמו של ישראל: זכר ונקבה. שאותה ילדה זכר ואותה ילדה נקבה נותן טלה אחד לכהן. בשביל אותו שילדה זכר: שני זכרים ושתי נקבות. שכל אחד ילדה זכר ונקבה ואינו יודע איזה יצא ראשון: אין כאן לכהן כלום. אבל יפריש כ' טלאים לעצמו: אחת שבכרה כבר ואחת שלא בכרה מעולם אלא עכשיו ילדו ב' זכרים כו': שנאמר ופטר חמור וגו'. האי שנאמר לא משמע עלה דמלתא דקאמר אלא בבא לחודיה קאמר כלומר האי דכתיב ופטר חמור תפדה בשה לא שנא בשה לחוד אלא אפי' בעז או בזכר או בנקבה או בגדול או בקטן או בתם או בבעל מום כשר לפדות: ופודה בו פעמים הרבה כלומר אם בא ליידו אותו שה שנתנו לכהן בפדיון פטר חמור אחד ותור הכהן וסמכו לו או נתנו לו יכול לפדות בו באותו שה פטר חמור אחר בכל עת שיבא לידו יכול להזור ולפדות בו אז שאם היה כן שהפרישו לעצמו כדאמרן ונולד לו פטר חמור אחר ודאי יכול לפדותו באותו שה עצמו ואותו טלה שהפרישו לעצמו הוי חולין גמורין ונכנס לדיר להתעשר עם שאר כבשיו: ואם מת נהנה בו ישראל שהפרישו שה ליתנו לכהן בשביל פטר חמור ודאי אלא הספיק ליתנו לכהן עד שמת נהנה בו כהן בעודו ובגבילתו דמעידנא דאפרשיה זכה בו כהן ובדשותיה קאי: דאי דיה"נ. הא אמר באיהך פירקין דאפשר לצמצם כדאמר' ריה"נ אומר שניהם להבן שנאמר הזכרים לה' הכא נמי אי ר' יוסי הוא נותן ב' טלאים לכהן מיבעי ליה דהא אית לה אפשר לצמצם דיצאו שניהם כאחת: שאני התם. גבי בכור בהמה טהורה הזכרים לה' משמע שניהם אבל הכא בפדיון פטר חמור לא כתיב הזכרים: הא מיעט רחמנא הזכרים. דכתיב הזכרים אחרינא דמייתר כל פטר רחם הזכרים למעט אחרינא דהני דקדושת הגוף ניתנו הזכרים לה' תרוייהו אבל בקדושת דמים לא: בשלמא לר' ירמיה. דפסיק ואמר דלא כר' יוסי הגלילי דלא קתני הכא בתמתי' דאיכא דאיתיהו בב' ר' יוסי אלמא דהא מתני' לאו ר' יוסי הוא: אלא לאביי. דבעי לאוקמה כר' יוסי ליתני הכא ויצאו ב' ראשים כאחד ריה"נ אמר שניהם להבן שנאמר הזכרים לה': והא כי כתיב האי הזכרים לה' בקדושת הגוף כתיב והיכי מצי למילף לפטר חמור מינה אלא משום שנאמר הזכרים לה' גבי בכור בהמה טהורה ילפינן נמי מינה לפטר חמור ואם איתא דמתני'

עין משפט נר מצוה

לו א מיי' פ"ב מהל' בכורים הלי' יט סמג עשין קמד טוש"ע י"ד סימן שכט סעיף יג:

לו ב מיי' שם הלי' כ סמג שם טוש"ע שם סעיף יד:

לח ג מיי' שם הלי' כא טוש"ע שם סעיף טו:

תורה אור השלם

1. וְסָקַר חֲמוֹר הַעֲדֵרָה בְּשֶׂה וְאִם לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוֹ כָּל בְּכוֹר בָּאָדָם בְּנֶיךָ תִּפְדֶּה וְלֹא יֵרָאוּ פָנַי רֵיקָם: שמות לד כ

2. וְהִשְׁבַּרְתָּ כָּל פֶּטֶר רָחֶם לְיָ וְכָל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לְיָ: שמות יג יב

מוסף רש"י

פורה בו. כשה, פעמים הרבה. שאם חזר וקנאו מן הכהן נאחר שנעבוד לו, מותר ופורה בו פטר חמור אחר (לעיל ד.).

שיטה מקובצת

א) בהו אייתי הנהו מיא: ב) מליהו לתאי: ג) שתי המתריות שלא: ד) אין כאן לכהן: ה) ביכרה וילדו שני: ו) ופורה בו: ז) מת. עיין תוספות מנחות (דף מז ע"ב) ד"ה עובר. כוכבים. עיין בתוספות לקמן (דף מג ע"ב) ד"ה הזכר: ח) כאחד ואף על גב דמצמצמי חד הוא דקדוש ועוד: ט) קשות אל הסלן: י) נשמטו פרקי שכמם: יא) אם יצא זכר: יב) כאן דין בכור: יג) לכהן דמסתו הוא: יד) טלה אחד לכהן: טו) ושאם הנקבות יצאו: טז) בין שה נקבה: יח) כר' יוסי הגלילי: יט) אוקיינוס שבולעים כל מימות שנופלין בו ומביאין אותן עד התהום ופולטות אותן דרכיב הוים: כ) בתיגרא דהיינו כלי אחד האם בתוך כלי השליכום היאך יורדים מתוך הכלי לתהום ואי הוה מפרש בתיגרא נמא או חריץ הוה ניחא טפי דיתכן בי בליעי שם מקום כדשמעת במדרש כי בליעי אית ביה כו' אריסיה וחד מחוי אליביה דבתרא דכולהו מחוי: כא) תנא דחמורו כו' שני זכרים: כב) לפירושי דבהא אפילו ריה"נ מודה דלא קתני: כג) וצריך. ס"א ונראה לפרש: כד) טלה אחד לעצמו. לאפקועי איסורא ומדלא נקט בריאשא מפריש והוא לעצמו משמע שאינו צריך ומיהו קשה לפי זה דהא בפיסא דקתני שני זכרים ונקבה נותן טלה אחד לכהן צריך להפריש טלה לעצמו אע"ג דלא קתני דאין לפרש נמי דדייק דמתניתין ביצאו שניהם כאחד וחד מיניהו קדוש משום דאי לאו הכי מאי קא"ל דכמה ענינים קתני במתניתין דלא קא"ל מידי ונראה דדייק דלא כר' יוסי הגלילי מדלא תנא התנא שניהם כאחד נותן שני טלאים לכהן דאם איתא דחייב שני טלאים לכהן הוי ליה למיתני כדקתני שאי ענינים, ותיבה שני ליש: כה) ל"ל דהכא דמקצת הרחם פנוי איכא למימר טפי דמין במינו אינו חוצץ ומיהו קשה אמאי נקט החם כיכחו אחותו הא אפילו כרבו אחיו נמי ובית דנקט אחותו משום דאז ליכא קדושה כלל אבל באחיו קדוש או האי או האי לא אפשר לומר כן דהא תנן בפ' יש בכור (דף מז ע"ב) שניהם אינן בכור לא לנחלה ולא לכהן דהאי נמי לכהן דהוה

דמי אלא דפליג התם ר"ש ועוד בילדה כ' זכרים אמאי נותן טלה אחד לכהן איכא האחד כרך את חבירו ויצא דרך מרגלותיו ואע"ג דטובא לאו הכי נמקי דהא קי"ל אין הולכין בספון אחר הזוב והל"ל שלה והוא לעצמו תנרוך לתרץ ראתותו הוא ואצעה דהא הרי אינו מיני כר: כו) לאביי דמוקי: כז) לא אמרי' כל: כח) אינו ובבת אחת לא יקדש לא זה ולא זה: כט) הא פרישית דלא כו' שאינו בזה אחר זה אפילו בבת: ל) אפשר לצמצם למידרש: לא) טלה הוא לעצמו: לב) על תיבת ראמר רעל תיבת לצמצם נרשם קו למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: לג) לעיל שהנקבה חוצצת: לד) היא פוטרת את החם ואי"כ: לה) לעיל דספסף מרעם: לו) לאשמעינן דאין פורה: לז) ל"ל דקמ"ל לא: לח) ונקבה דקתני אחר: לט) פי' שם בקונטרס דמפרש עוד טלה: מ) שנבלעות כל מימות שבעולם ופולטות אותן דרך תהום לכמיב והים אינו מלא ולקמן (דף ח.) מפרש גומא דמגיגא: מא) שם כלי ושוב היאך יורדין לתהום ואי (ד) מפרש גומא או מרץ ניחא ותמן מי בליעי שם מקום מדאמר מב) שם בי בליעי אית ביה תלתא צלמי חד מטי ידי' אריסיה חד אליביה בתרא דכולהו מחוי בידיה לאחוריה: **מאן תנא** א"ר ירמיה **דלא כר' יוסי הגלילי.** פי"ה מאן תנא מג) דתמרינן שילדה שני זכרים אינו נותן אלא חד טלה לכהן וקשה דבפרי' לעי' מד) דהכא אפי' ר"י הגלילי מודה מדלא קתני כמתניתין ויצאו שני ראשיהן כאחד כדקתני בפרק שני (לקמן ח.). וכיון דלא ראינו שיצאו בבת אחת מסקת לא אמרי' בבת אחת יצאו אפי' לר"י הגלילי דלא שמיעא לן ולריך מה לפרש דנהי דמסקת מודה ר' יוסי הגלילי דאין נותן לכהן אלא חד טלה מ"מ בספק מוטב טוב להחמיר בדבר ולהפרים טלה מה: **אמר** רב (אשי) מין במינו אינו חוצץ. תימה בפ' בהמה המקבלת (חולין ע.) בעי כרכמו אחותו והוליאתו מהו י"ל הכא מקבת פנוי ליכא למימר טפי במינו אינו חוצץ אי נמי אחותו הוא אינו מינו טפי מאחיו עוד יש לומר דוקא משום דהוליאתו שמייבה אחותו בהוליאתו הוא דמספקא לן דדילמא הוא מילתא אבל אם לא מייבה להוליאתו מסיעת אלא הוא מילתא ומ"מ מב) [לאחיי דמוקי מתני' כר' יוסי הגלילי דאפשר לצמצם ואפ"ה אינו נותן כי אם טלה אחד לכהן משום דכמיב הזכרים אמאי לא מג) אמר כל שאינו בזה אחר זה בבת אחת אינו מד) ולא קדוש לא זה ולא זה וי"ל דלא מסתבר למימר הכי אלא בדבר אחלוי בתעשה כהוא מה) דקדש שני אחיות ותוהה שנשמטה על שמונים אלות מו) אבל קדושה הבאה מאליה לא אמר הכי ואע"ג דשיין למימר הי מיניהו מיתיתת הי מיניהו מפקת ואם תאמר מדקאמר נהי דא"ל לצמצם מילתא מיהא איכא מסמע דה"ק נהי דא"ל לצמצם ודין הוא שיקדש האחד לרבנן מילתא מיהא איכא ולא היה לו להיות קדוש משמע דאי הוה אפשר לצמצם היה אז קשה לן היאך קדוש בלא טעם מז) (פריך) [פריש] דלא אמר כל שאינו [בו'] בבת אחת כי' אלא בדבר אחלוי בדבור וי"ל דא"ל שאינו לצמצם ולהכי ניחא לרבנן שאין שניהן קדושין מטעם הזכרים כמו לרבי יוסי הגלילי דלא אפשר מח) למידרש להו הזכרים כיון דסכירא להו אי אפשר מכל מקום ליהוי מילתא: **זכר** ונקבה **מפריש טלה** מט) **לעצמו.** וא"ת לר' יוסי הגלילי נ) דאמר אפשר לצמצם אם יצאו שניהם בבת אחת אין הזכר קדוש נא) כפי מה שפי' לעיל נב) נקבה מוקמת ועוד תנן לקמן בפ' שני (דף ח:) זכר ונקבה אין לכהן כלום משמע דקאי אילאה ב' דאשיהן באחת דרישא שהנקבה מבטלת בכורת זכר שגם היא נג) פטרה בכורת רחם וא"כ סמוך מיעוט דבבת אחת למתלה דנקבות קודמות והוו להו הזכרים קודמים מיעוטא וי"ל נד) כדפריך לעיל נה) בספק מועט החמירו להפרים טלה לעצמו: **שתי** חמוריו **שלא בכרו וילדו שני זכרים נותן שני טלאים לכהן.** הכא ניחא דלאטריך לאשמועינן נו) אין פודה ואחר יפודה כל זמן שלא ניתן ליד כהן נז) כדפריך לעיל בפירקא (דף ד:נח) אבל לקמן פ"ב דקתני כי האי גוונא גבי בכורות בהמה טהורה ליכא למימר הכי י"ל נט) קמ"ל לא תלינן להעמיד הממון בחזקת בעלים שהאחת ונעמה הוולד ואחת ילדה שני זכרים ומיהו לקמן פרק דנקט אחותו ונעמה מה שילדה מ"מ לא אגב דתנייה הכא תנייה התם מ"מ ליכא לפרש כל גווני ואע"ג דלא צריכי דקתני זכר ונקבה [60] נותן אחד לכהן דלא צריכא כלל:

שני זכרים ונקבה נותן טלה אחד לכהן. לכאורה [61] מפרש טלה אחד מספק לצעמו וכן מוכח לקמן פרק שני (דף יח:) דגבי שני זכרים ונקבה [62] אחד לו ואחד לכהן [63](דמוכח) משום דקדישת בכור תלה על שניהם וכן פי' [64] בקונטרס מפרש עוד טלה והוא לעצמו: לאפקועי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com